

Un atac a la causa de Catalunya

Don Miquel Unamuno i D. Felip Sánchez Roman, el gran filòleg i l'eminent jurista han atacat de nou per dos flancs diferents, la causa catalana; la nostra causa.

El primer, entre altres coses, deia que als pobles deu donar-se'ls, no el que vulguin sinó el que necessitin. Estem d'acord, senyor Unamuno. Sam demòcrates, però no fins a la pestilència. La nostra democràcia no és ofuscadora i sabem també que no sempre el poble, el poble massa no sap, no ja el que li convé sinó que moltes vegades no sap ni el que demana. Però el nostre cas no és aquest. No és la veu ronca d'una massa turbulenta la que demana llibertat, no és una multitud voluble i apasionada la que truca a les portes del Parlament espanyol per resoldre d'una vegada el seu plet. No. És una minoria selecta i capacitada que encausa el nostre sentir i és la responsable dels nostres destins. I aquesta minoria, senyor Unamuno, sap molt bé el què li convé.

El segon, basava el seu discurs amb la ja anacrònica teoria de la indivisibilitat de la sobirania. L'Estat, segons ell, no deu despendre's de cap facultat sobirana. Aquesta teoria que sorpren a qualsevol que estigui mitjanament enterat de quines són les evolucions que aquella doctrina jurídica va fent, sorpren encara més a qui coneix al senyor Sánchez Roman. No podem ni remotament suposar que aquest ignori que aquella moderna tendència consisteix, precisament, en desmembrar poc a poc la multitud de facultats sobiranes dels Estats. L'obra cim dels nostres temps, la Societat de les Nacions, consisteix precisament en això. Malgrat tot no volem dir ni molt menys, que a les Corts espanyoles hi hagi un ignorant més, però sí hem de constatar amb dolor que hi tenim un amic menys.

ESQUERRANS:

EL VOSTRE DIARI, DE BARCELONA, ES "L'OPINIO".

I EL DE REUS, "FOMENT".

Política local

Ens en hem anat

"Les Circumstàncies", en un article mesurat i comedit, afirmà ahir que la nostra separació de la majoria consistorial és voluntària. Realment: ens en hem anat; no ens han tret. Ens en hem anat, perquè l'ambient que en ella respiràvem no era el de la cordialitat. I sense cordialitat no és possible arribar a soldar voluntats i sense la íntima fusió d'anhels i entusiasmes no poden servir-se els interessos de la ciutat.

Tothom que hagi seguit de prop les incidències de la política republicana local en els períodes de les eleccions a la Generalitat i a les Constituents, trobarà raonada i lògica la nostra actitud d'ara. La formació de la candidatura a Diputats a Corts ens creà l'enemiga dels altres grups republicans defraudats, i nosaltres no podíem resignar-nos a veure'ns preterits i tractats com a estranys.

Vingué la confirmació d'allò que havia estat una sospita, amb la renovació de l'Alcaldia. L'Alcaldia ens havia d'ésser oferta—nosaltres no l'hauríem acceptada—perquè en la formació del primer cartipàs municipal la primera magistratura fou atorgada a Foment i no a la persona que la desempeñés. I com que l'article 3er. de l'esmentat pacte diu textualment: "Aquest repart (el de càrrecs), però, sols senyalarà els llocs que ocuparà cada fracció política, fent cas omís de les perso-

nes que podran ocupar-les", és evident, indiscutible, que l'Alcaldia havia de seguir desempeñant-la un representant nostre, sempre que no haguéssim renunciat el dret corresponent.

Nosaltres, però, no volem fer d'aquest punt, argument bàsic de la nostra posició actual. Acció Catalana tenia pressa en predominar a l'Ajuntament, i essent-li Foment un obstacle, procurà divorciar-lo dels altres grups republicans, els quals, sense donar-se'n compte, han ressuscitat una força política que tothom considerava innecessària.

El Centre Autonomista i la Casa del Poble, sense, segurament, donar-se'n compte, s'han convertit en reviscoladors de les forces de dreta puix que no solament han entregat el govern a mans d'Acció Catalana sinó que han fomentat l'aliança d'aquesta amb la Lliga perquè sense el concurs dels cambronistes la majoria no passaria mai d'ésser accidental.

El fet que no compartim les responsabilitats del govern no vol pas dir que renunciem a complir els compromisos que tenim contraets amb els nostres electors. Nosaltres varem oferir treballar per la ciutat i a bon segur que realitzarem millor treball des del lloc on ens trobem ara que confosos entre una majoria sense programa municipal.

Senyor Cap d'Obres Públiques de Tarragona

L'estat general de les nostres carreteres és deplorable. Veus autoritzades, atribueixen aquest fet a una gestió poc afortunada del vostre antecessor. En diverses ocasions les autoritats i premsa de la nostra "província" s'havien adreçat a la Quefatura en demanda d'una major atenció en l'arranjament de les carreteres i ben poques vegades, per no dir mai, varen aconseguir veure ateses les seves aspiracions.

La via de major trànsit que existeix a la zona de la vostra direcció és la que uneix Reus amb Tar-

ragona. Els centenars i en determinades èpoques de l'any milers de tones que diàriament hi circulen exigeixen que el seu pis sigui cuidat preferentment i de manera especial, puix que està ben demostrat que el sistema fins ara emprat en la seva reparació és totalment inadequat. Els refermats de matxaca que hi posen són de tan curta durada, que la majoria de les vegades no duren el temps d'acabar la total reparació. Entenem, doncs, que es deu procedir seguidament a l'estudi per a l'arranjament definitiu de la carretera de Reus a Tarragona i en adreçar-vos aquestes ratlles, senyor Cap d'Obres Públiques, vol-

(Passa a la 4.ª pàgina)

El Govern i els exportadors

El Sindicat d'Exportadors de Fruits Secs de Reus ens envia la següent nota que amb gust reproduïm:

"Amb motiu d'haver-se posat dificultats a la liquidació de lliures als canvis assegurats amb anterioritat al 21 de setembre, per part d'algun Banc, pretextant que el Centre de Contractació de Moneda a la vegada en posava als banquers, el Sindicat d'Exportadors de Fruits Secs acordà que passés a Madrid una comissió per tal d'informar al Govern de la situació en què quedarien els exportadors i el mercat, després d'haver seguit la política d'assegurar les divises abans dels embarcs, col·laborant a l'acció del Govern, si es donessin per anul·lats els contractes de lliures, xecs sobre Londres, que estan pendants.

El dilluns visità la comissió d'exportadors traslladada a Madrid al Governador del Banc d'Espanya, senyor Carabias, al senyor Barcia delegat al Consell Superior Bancari, al Ministre d'Economia, al Ministre d'Instrucció Pública, al Ministre de Finances, i al senyor President del Govern Provisional senyor Alcalà Zamora, els quals escoltaren amb atenció el cas plantejat pels nostres exportadors. El senyor Ministre de Finances, entre altres manifestacions, exposà als comissionats que no s'havia dictat cap disposició anul·lant els ajustos de moneda esmentats, i que donada la seva índole havien d'ésser respectats.

Els comissionats tornaren ahir al matí, satisfets de les impressions recollides i de l'atenció amb que foren rebuts per les esmentades personalitats, però molt especialment satisfets de l'interès que prengué en l'assumpte que afecta a tota l'exportació espanyola, el diputat a Corts per la nostra circumscriptió i ministre d'Instrucció Pública Marellí Domingo, el qual va facilitar les gestions portades a cap, i al mateix temps de la col·laboració prestada pel senyor Gil Vernet, Secretari General dels Vinataires espanyols.